

ПРОЛЪТНИ МОЛИТВИ

(Ефремъ Сиринъ).

Человѣколюбивий Боже! Ако на тревитѣ, на цвѣтята, на всички растения Ти си съ време изобилно излълъ благословията си, що остава да изпълнишъ молбата на Твоя рабъ, който Ти се моли отъ все сърдце. Ето времето се проявява, настъпва пролѣтътъ, птичките запѣватъ славата на великата Ти премъдростъ. Ето цѣлата земя се облича въ своята бѣлоснѣжна риза, и

изпъстря съ цвѣтя — всичко се весели и ликува — празнува празника си.

Запалвай и моето сърдце съ благостта Си, Благий Боже! Както посѣтата земя не ще даде плодъ, ако не е достатъчно напоена, така и сърдцето ми не ще даде плода на правдата, ако е лишено отъ Твоята благостъ. Както дъждътъ храни растенията, и дърветата се изпълнятъ съ разни цвѣтове, така и благодатта Ти надъ мене, ще просвѣти моя умъ, а сърдцето ми ще украси съ цвѣтята на умиленieto, смирението, любовта и търпението. Чуй молбата ми къмъ Тебе Господи! Подари ми Твоето свято семе, за да мога да принеса сладки плодове, и Ти кажа: Слава на Този, Който ми е далъ това, за да принеса и азъ отъ него, — и да Ти се поклоня, Господи. Да бже!

ВЪРНИ СЕ, НЕ ТАМЪ ОТИВОЙ

Често се случва, че човѣкъ, кога види нѣкого че не върви по пътя, за гдето иска да отиде, връща го назадъ и му вика: „Ей, чувашъ ли, върни се, не тамъ ти е пътя“. Така и Богъ говори въ свѣстѣта на човѣка, кога го вижда, че иска да прави зло: върни се, човѣче, не тамъ ти е пътя, отклони се отъ злото (псаломъ 33, 15). Християнино, кога искашъ да отмъстишъ, да напакотишъ, да откраднешъ, да излъжешъ, Богъ следъ тебе вика: „човѣче, върни се! Кога се канишъ да го обирашъ, Богъ говори чрезъ свѣстѣта ти: „човѣче, върни се!“ Кога мислишъ да го одумвашъ, клеветишъ, псувашъ, безчестишъ, Богъ се обръща къмъ тебе и ти говори: „човѣче, върни се! Задръжъ язика си отъ зло,“ (Псаломъ, 33, 14). Така и въ другите ти грѣхове, Богъ те отклонява и говори чрезъ свѣстѣта ти: „върни се, човѣче, отклони се отъ злото си намѣрение — стори добро.“ А каквото ти подсказва свѣстѣта, това ти говори и Самъ Господъ. Отъ каквото те възпира и задържа свѣстѣта, отъ това същото те отстранява и Господъ. Въ каквото те изобличава свѣстѣта, въ това те изобличава и Господъ,

и въ каквото ти весели свѣстѣта, въ това те и Богъ възхвалява. Напримѣръ, свѣстѣта те укорява, че ти си открадналъ, въ това те укорява и Богъ; похвалява ли те свѣстѣта ти, че си направилъ нѣкому добро, похвалява те за това и словото Божие. Божиятъ гласъ се чува всѣкога, при всѣки случай.

Християнино, нека винаги се вслушваме въ Божия гласъ и да не правимъ зло.

МОМЧЕТА И ЖАБИ

Нѣколко момчета, като си играелъ край едно блато, видѣли тамъ много жаби. Тѣ събрали камъни и захванали да хвърлятъ и биятъ жабитѣ. Това имъ се много харесалъ.

Една отъ жабитѣ си извадила главата изъ водата и имъ казала: — Стига, деца, сте ни били съ камъни. Вамъ това ви прави удоволствие, а намъ ни причинява голѣми болки и смъртъ...

Примѣрътъ е поучителенъ!

— Тя сякашъ трепери! Но какъ ни позна? Какво ѝ е?

Момчето се засмѣ, но веднага се закашля и следъ това едва-едва дишаше... само очите ѝ свѣткаха едно въ тъмнината. Полина се уплаши отъ нея и се дръпна настрана.

— Да на говоримъ съ нея, — каза Филипъ. — Тръбва да я изнесемъ отъ тукъ, да я нахранимъ, да я облѣчемъ и сгрѣемъ. Вземи факлата, Полина, азъ ще я изнеса вънъ.

— Чакайте! — извика момчето. — Преди да ми помогнете, узнайте първо коя съмъ азъ. Християните винаги обичатъ да се показватъ милосърдни, преди да имъ се иска това. Азъ съмъ Рода, намѣрената въ гората отъ дърводѣльца Муций. Той ме взе у дома си да му слугувамъ. Да, азъ му работихъ дълго време, безъ да ми плати нѣщо за труда.

У него съмъ виждала много християни. Тѣ четѣха книгата за Разпѣнати. Горделивата Марчела идваше често тамъ и много се мъчеше да ме направи християнка. Но не сполучи, защото азъ виждахъ пристружиките ѝ, пристружиките на всички християни. Откато убиха предъ очите ми майка ми, азъ намразихъ людетѣ, всичките людѣ. Мразя людетѣ, но най-много мразя християните, защото се приструватъ на добри... Какво ме гледате? Или искате да кажете, че ме съжалявате ли? Не се преструвайте, защото зная, че и вие сте като другите. Слушайте да ви кажа какво съмъ направила, че тогава да видимъ какво ще направите съ мене!...

И момчето се пакъ закашля. — Не говори така, Рода! Успокой се! Филипъ искаше да я вземе на ръ-

це, но тя го отблъсна.

— Остави ме! Чувашъ ли, азъ показвахъ на царската войска пътя за пещеритѣ, за да ви изловятъ и избиятъ. Азъ и на тебъ показвахъ пътя, за да те разкъсатъ лъвоветѣ. Азъ ходихъ при Полония и му разказахъ къде сте и какъ може да ви излови. Отдавна искахъ да си отмъстя на людетѣ. Ехъ, сега вече си отмъстихъ. Азъ направихъ така, че хиляди християни намѣриха смъртта си въ устата на хищните животни. Правете сега съ мене какво искате, бийте ме, мъчете ме... все едно ми е: азъ си отмъстихъ вече.

Рода се страшно закашля и когато кашлицата ѝ мина, тя припадне и падна на земята.

— Боже мой, нима умрѣ горката? — извика въ уплаха Полина и бързо се наведе надъ нея.

ПРОЛѢТЪ

Топло сѣнце вече грѣй, и прѣска своите лѣчи, надъ нивя и долини, тамо гдето весель смѣхъ ечи.

Тамъ въ гората китна, ей сега прелитна, ластовичка малка, добра пѣснопойка.

И поточето пѣнливо,

пѣни се игрово, и подскача и извива, и полѣка се разлива.

А въ полето надалече, стада блѣятъ вече, и овчаря съсъ своята свирка, свири и оглася своята пѣсенъ на далече.

Тодоръ П. Чаржичевъ,
уч. II а кл. у-ще „Митр. Симеонъ“

Малката пчелица.

Малката пчелица, много е умница. Цѣлъ день медъ събира безъ и да се спира.

Следъ това въ кошера го слага, та презъ зимата да е готова и да има да си хапне сладко, презъ зимни студове за кратко.

Така и ние, всички ученици, поука вземаме отъ малките пчелици и като тѣхъ да сме работливи, много умни и разсѣдливи.

Ангелчо п. Мариновъ
I класъ, прогимназия „Варна“

— Омийте се, казва Господъ, очистете се; махнете отъ очите Ми злитѣ си дѣла; престанете да правите зло; научете се да правите добро, търсете правда, избявайте угнетенъ, защищавайте сиракъ, застъпвайте се за вдовица...

Ако поискате и послушате, ще ядете благата земни; ако пакъ се отречете и упорствувате, мечъ ще ви изтрѣби.

Библ.—Исаия, 1:12, 19 и 25).

Разговоръ самъ съ себе си.

Арсений Великий, единъ необикновенъ монахъ, често си задавалъ този въпросъ: „Арсений, защо си дошелъ въ този манастиръ?“ — и после самъ си отговарялъ: „не за спокойствие, а за трудъ, не за мързелъ, а за подвижи. Подвизавай се, прочее, Арсений, защото мързелътъ ще те направи другъ човѣкъ“.

О, ако всичките хора — чиновници, служащи, отъ царя до войника, отъ министра до разсилния, отъ господаря до последния аргатинъ, би се питалъ постоянно, защо заемамъ службата си, тогава не щѣше да бже това, което сега виждаме.

Тогава не щѣхме да чуваме: „той ударилъ добро мѣсто“, „човѣкътъ си заема богата и спокойна длъжностъ“, „блазе му, получава добри пари“ и др.

Пουката отъ Арсения Великий е поучителна!

Печатница „Свѣтлина“ — Варна печати всѣкакви музикални произведения: нотни църковни, учебници за нотное пѣние, ноти за всѣкакви музикални инструменти: за пиано и други.

— Тръбва веднага да я изнесемъ вънъ. Може да е припадъкъ, — каза Филипъ. — Дръжъ факлата и азъ ще я отнеса.

Филипъ взе Рода на ръце, обвилъ въ дрехата си и бързо я понесе къмъ изхода. Скоро тѣ излязоха отъ тъмната пещера и се отправиха къмъ дома. Полина сложи припадналото момиче на леглото си. Рода полуотвори очи и пакъ ги затвори, за да се унесе въ дълбокъ сънъ.

Когато на другата вечеръ Рода се събуди, тя се огледа и съ почуда се видѣ въ чужда стая. На камината горѣше огънь, на скамейката Филипъ плетѣше кошница, а Полина нареждаше масата. Тя забеляза движението на Рода и веднага дойде при нея.

(Следва).